

Дор' изъ тихата джбрава, дѣто има гнѣздо, дворъ,
Тони го зловѣщій трясъкъ на дърварския топоръ.

Долу, хей, крилата! Даже чиститѣ другъ пжтъ селца,
Пълни съ трудъ, и споръ, и радость съ мили пѣюща гнѣзда,
Днесъ Идилія, Невинность тѣ прогонихъ далечъ...
На земята, на небето поезия нѣма вечъ!

Долу, хей, крилата! Всичко нека ниско, равно да стои.
Единъ крой и цвѣтъ да иматъ кжщи, лица и души.
Подъ видъ на хуманность хитрий внукъ на славнитѣ дѣди
Днесъ касапници, болници въ храмоветѣ имъ гради.

Долу, хей, крилата! Що ни трѣбва прѣлестъ и размѣръ?
Нещемъ платно за картини, ни за статуи мермеръ!
Изъ галерий, изъ музеи ще изринемъ на калъта —
Чудесата на перото, и на четки, и длитѣ!

Долу, хей, крилата! Мѣдрость древна нѣма да цѣнимъ!
Що ни сж Калхасъ, Хекуба? Що ни е Еллада, Римъ?
Туй що пипаме е само вѣрно. Хай въ пещъта сега
Буколическитѣ свирки и библейската трѣба!

Долу, хей, крилата! Хлѣбъ, хлѣбъ! вѣчно туй сганъта реве.
Луксъ е красното искусство, блѣнъ на праздни умове.
Ний сме люде позитивни, любимъ користъ, мразимъ рискъ,
Колѣтъ за кой коня връжемъ, пѣ е скжщъ отъ обелискъ.

Долу, хей, крилата! Броятъ, цифрата е земний богъ,
И на бурсата играта идеалъ е най високъ;
Небесата и морята само пжтъ сж къмъ цѣлтъа:
Съ пѣленъ джебець и безъ Бога ще пжтуваме въ свѣта.

Таквись виекове, присмивки, хули сипатъ се, кат' градъ,
Отъ газетнитѣ колони и отъ прашния площаць;
И художникѣтъ е хаплю, що по милость го търпжтъ,
И на вѣтъра разхвърля силитѣ си и умѣтъ,